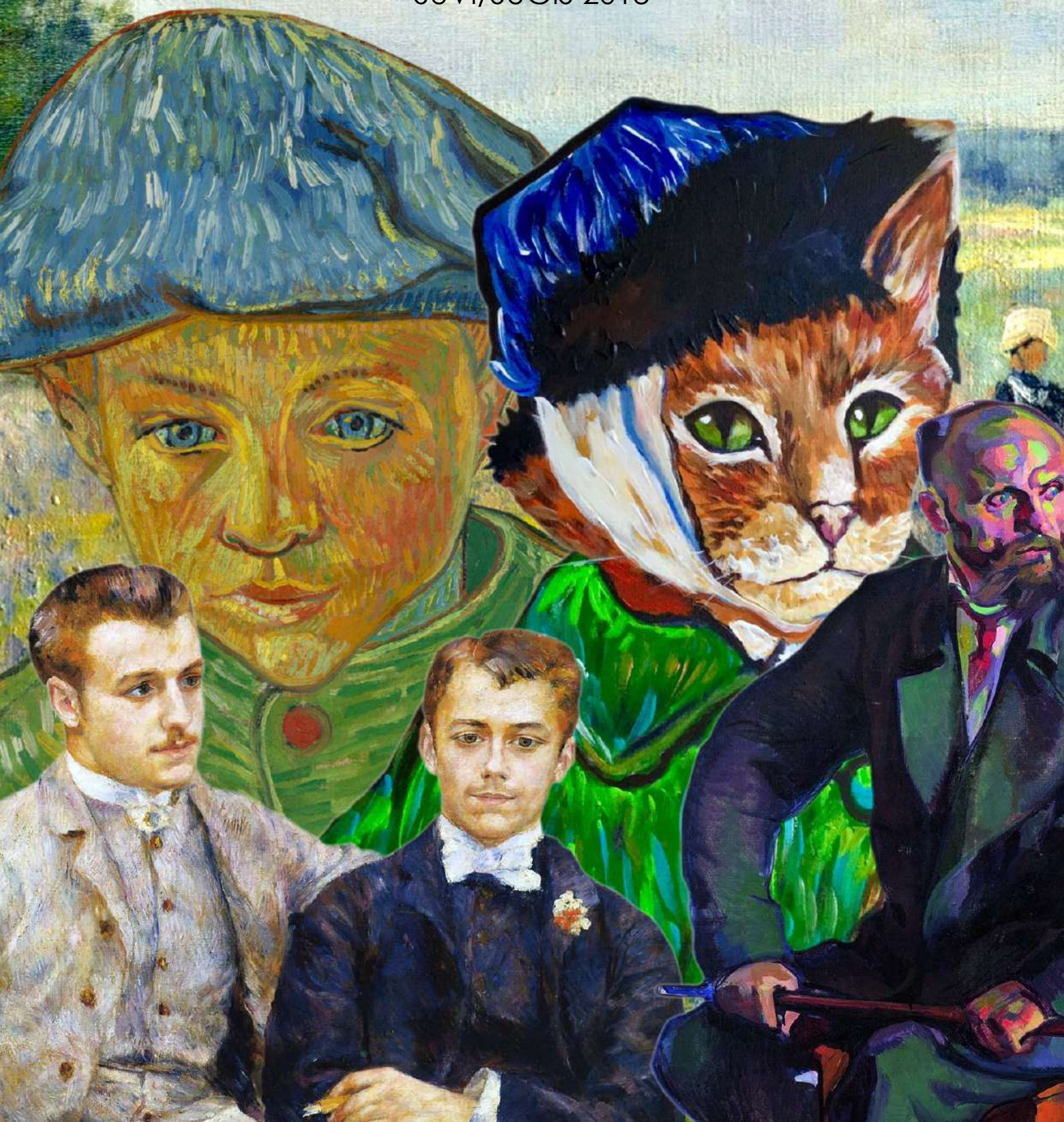

SIHKER

TARTU JAAN POSKA GÜMNAASIUM
SUVI/SÜGIS 2018

Lõunamaaunistus

Contra

Muutuks Eesti lõunamaaks —
oleks ideaalne!
Otse koduaiast saaks
noppida banaane.

Kui ei lahuks meie mant
troopiline kliima,
londist lüpsaks elevant
maitsva kookuspiima.

Raiuda ei tuleks puid,
kütma ei peaks maja,
ei peaks kandma käpikuid,
sokke poleks vaja.

Meie rahvuskaladel
praegu vähe kaalu,
kui me merealadel
liiguks sinivaalu.

Hambaauku peidame
ära väikse räime,
sinivaalast leiame
priske kõhutäie.

Peatoimetaja: Marion Kukk

Toimetajad: Isabel Laiapea, Saskia Reintam

Küljendaja: Isabel Laiapea

Täname: Mari Roostik, Merike Hein, Helmer Jõgi, Karl Gustav Adamsoo,
Marike Peedosaar, Kelli Riim

Kuidas üle elada ristimine?

Marion Kukk

FOX HD

Rebaste ristimine võib tunduda hirmsana, ent ära muretse, noor poskalane! Järgnevaid punkte meeles pidades läheb kõik ilmtingimata ladusamalt.

I Ristimine, mitte retsimine!

Ehkki rebaste ristimist kutsutakse sageli hoopis retsimiseks, ei ole see mõeldud uute gümnasistide meeletuks kiusamiseks, alandamiseks või häbistamiseks. See on siiski mõeldud sulle, armas kümnendik, et saaksid teha tutvust teiste koolikaaslastega, õppida tundma meie koolikogukonda. Mõelge vaid, neil päevil olete teie kogu koolipere tähelepanu keskpunkt! Ole rahulik ja kindlasti naudi seda, alatihti on need päevad õppurite parimad mälestused keskkoolist.

II Reeglitest kõrvalekaldumine

Mõne reegli eiramine on loomulikult mõistetav ning ehk võib isegi öelda, et mässuline, ent sellegipoolest 12. c (korraldav klass) on mõelnud igasugused reeglid justnimelt huvitavuse pärast, nii et mõistlik oleks neist võimalusel kinni pidada. Sinu vead lähivad kirja kogu klassile, seega kui sa siiski otsustad sõita liftiga või teha midagi muud lubamatut, on see miinuspunkt kogu sinu klassile. Pea seda meeles!

III Jumal on tähtis!

Hoia oma jumalat, nõnda võite ka pärast ristimist edasi suhelda ning teist võivad kujuneda sõbrad. Suuri sõpru on ikka vaja, et sinagi Poska elu tundma õpiksid ning igasugused trikid-nipid selgeks saaksid. Aga päris ära armuda ei tohi! Arvesta, et sinu jumal käib õppetundides vaid neli perioodi, sina aga 14 ning neid ei ole mõistlik leinates ja igatsedes mööda saada - saa lähedaseks ka kaasrebastega!

IV Nõudlikkus ei ole halb

Kui sulle tundub, et jumal ei jaksa sinuga piisavalt palju tegeleda või on sul igav, ütle seda talle kindlasti! Tema võib ju hoopiski arvata, et on sind liigselt ära kurnanud. Kommunikatsioon on oluline, et sa oma ristimist meenutama jääksid! Kui jumal ikka sinu tahtmiste ei vasta, võib ka keegi teine sind oma rebaseks võtta - otsi üles mõni Sihkri toimetuse abiturient!

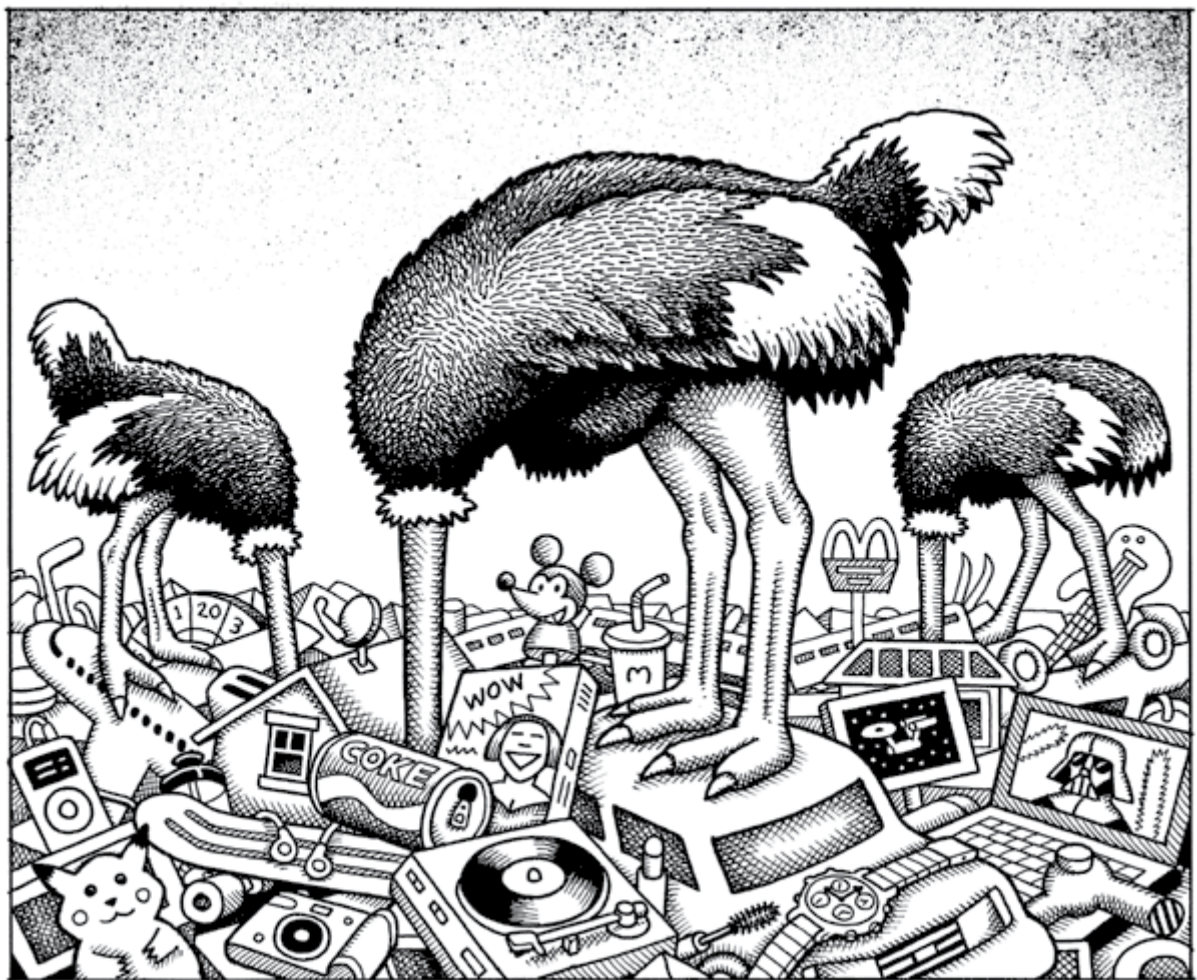
V Siiski koolipäev

Ei tohi unustada, et ristimine ei ole mingisugune lullilöömine - toimub see ju siiski tavapärase koolitundidega päeval. Seda ei tohi unustada! Õpetajad on tulnud kooli mõttega sind samamoodi koolitada nagu igal teisel päeval. Õppima peab igatahes, isegi kui mõtted on hoopis naljakatel klassikaaslastel ning kohustustel, mis jumala jaoks järgneval vahetunnil tegema peab. Mina näiteks kirjutasin 2016. aasta ristimise ajal kunstiajaloo vahearvestust, ehkki mu kilekottidest „püksid“ krabisid, pliatsiga joonistatud vurrud sügelesid ning kõrvus tilises mõne teise rebase külge kinnitatud kelluke.

VI Kehtesta end!

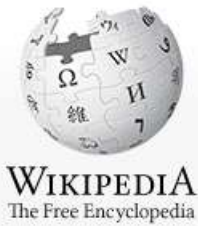
Reeglid ja kohustuste täitmine on oluline, ent sina, hea rebane, ei ole mingisugune tallaalune. Tunnetä oma piire ja kehtesta end, kui miski läheb üleliia või sa tunned end ebamugavalt, on sul igasugune õigus kõigest keelduda või koguni otsustada ristimisest mitte osa võtta. Kui sa tunned, et sa ei soovi, räim suus, kuskil joostes tiirutada, siis anna sellest märku!

Kunstis pööratakse sageli meie tähelepanu eneseleidmisele. Äkki selle tagamõte on ka inimestele sisendada, et oluline on kõige pealt iseennast tundma õppida. Alles pärast seda muretse endale asjad, mis edasi viivad ja liikuvana hoiavad, mis täiustavad, mitte kinni hoiavad ja sõltuvust tekitavad. Kõik, mida vajad, tuleb su juurde. Mõte tuleb ise su juurde - ära sunni, ole õrn, kõik laheneb ja jookseb paika sulle kõige sobivamal kujul. Ennast kasvõi hetkeks leides lööb selgus kõik klaariks. Tihti see ununeb kohe järgmisel hetkel, aga mõjutused jäävad. Niimoodi see eneseotsimine ehk käibki.

Asjad, mida sa vajad, tulevad sinu juurde ise. Sa tunned, kui sa midagi vajad. Kõik järgnev käib kiiresti, pikemalt mõtlemata, kõik liigub kindla eesmärgi saavutamise rütmis. Teine inimene, keda sa vajad, tuleb ise sinu juurde. Või oled sina inimene, keda keegi vajab, ja sa teed selle sammu ise teievahelises keemias. Asjadel on materiaalne väärtus, kui pole tegu kellegi kingituse või tõelist lugu omava esemega, mille päritolu saaks oma lastelastele kunagi pajatada. Asjad ei tohiks haiget teha, inimesed aga küll. Kui tunned, et mingi asja puudumine põhjustab sinus ängi, on midagi valesti. Lauri Lagle filmis „Portugal” otsis peategelane Karina iseennast, sellele retkele läks ta ainult paari eluks vajaliku asjaga. Kõik muu, mida ta vajab, ilmus tema juurde kas inimestena või rannal lebades või tänu enese tegevustele. Loomulikku teed mööda ilma kedagi õnnetuks tegemata. Seda looduslähedust ja enese kuulamist peaks ka meie igapäevas rohkem olema. Nagu kõlavad Doris Kareva seatud sõnad: „Kõik, mida vajad, tuleb su juurde, ühel või teisel varjatud kujul.”

Tsensuur ja maksustatus - interneti tulevik?

Marion Kukk

Selle suve juuli **neljandal** päeval trükkisin mina Google'i otsingumootorisse „**Urmus Alender**”. Aga mispäraselt ma seda nii täpselt mäletan? **Primitiivset** ülevaadet soovides on mul üldjuhul kombeks saada see **Vikipeediast**. Minu üllatuseks aga tol korral ei saanud.

4. juulil 2018 otsustas Eesti vikepistide kogukond Vikipeedia ajutiselt sulgeda, et protestida Euroopa Liidu autoriõiguste reformi vastu. Tegelikult ei vasta uuendus inimeste huvidele ja trotsib digiajastu reaalsust.

Loomulikult mõjutab see meid, **demokraatliku** riigi kodanikke, aga ka meid kui kooliõpilasi. Pole **mõtet** salata, et Vikipeedia võib olla õppurite üks parimaid sõpru ning tegelikult ei peaks seda üldse pahaks panema või seda kohutavalt halvasti valguses näitama. Peamised argumendid, miks vaba **entsüklopeediat** koolitöodes kasutada ei tohi, on info õigsus. Jah, loomulikult on paljud artiklid keeleliselt meeletult vigased ning faktiliselt ebakorrektsed. Eelkõige just eestikeelsete artiklite seas, sest kirjutajaid on tegelikult hästi vähe. Samas on **Vikipeedial** olemas **moderaatorid**, kes tekste toimetavad ja fakte kontrollivad/parandavad. Samuti ei saa kõiki vikiartikleid ühte paati panna. Olles ise kirjutanud kaheksa artiklit **Vikipeediasse** maailmahariduse ning humanitaarabi teemal, olen ausalt öeldes ääretult solvatud, kui keegi neid mustab, sest nende kirjutamine on küllalt keeruline ja aeganõudev. **Viitamine** on kordades tüütum kui eesti keele riigieksami lugemisülesandes või gümnaasiumiastme uurimistöös. Vikipeedia on oluline teabeallikas, mistõttu on oluline, et me kõik teeksime selle nimel tööd, et sealsete artiklite kvaliteet paraneks. Võimalus on osa võtta erinevatest **Miljon+** konkurssidest, mille eesmärk on saada aastaks **2020** miljon eestikeelset vikiartiklit, otseloomulikult saab artikleid kirjutada ka oma vabast tahtest ning ükskõik, millest. Miks mitte ei võiks see ka olla mõne õppeaine tunni- või kodutöö? Kasu on ju mitmepoolne - nii kirjutaja kui ka lugeja saab hõlpsasti uusi teadmisi. Minul näiteks on tohutult hea meel, kui invidiid loeb Vikipeediast **Keenia** ja **Ghana** naiste olukorrast, neljandast **Genfi konventsioonist**, **humanitaarharidusest** või **meediakirjaoskusest**, sest siis saab ta need teadmised tänu minule kui autorile (ehkki kogu uhkust ma enesele ei võta, mõnd artiklit on siiski **redigeeritud** ka). Rumal ei ole see, kes Vikipeediat infoallikana kasutab, vaid see, kes viiteid ei kontrolli! Pidagem seda meeles.

Euroopa parlament aga arutleb selle kirjutamis- ja lugemisõiguse võtmise üle. Euroopa Komisjoni direktiiviprojekt nimelt ignoreerib kodanike, **digiühiskonna** ning turu vajadusi. Mida see täpsemalt endast kujutab? Kui praegune reform direktiiviks vormitakse, kujuneb internet kaabeltelevisiooni sarnaseks, mis tähendab, et väike hulk teenusepakkujaid otsustavad, mida saavad inimesed netis lugeda ja avaldada. Miks sellist muudatust teha soovitakse, seisneb eeskätt **autoriõiguses** ning sellega kaasnevatest probleemidest. Hästi paljud inimesed kuulavad ja vaatavad filme illegaalselt, sest see on nüüdisajal võimalik. See aga tekitab paljudes loomeinimestes pahameelt, sest nõndaviisi ei saa nad oma kunsti eest ausalt tasutud. See on loomulikult mõistetav - muusiku, kunstniku või muu loovisikuna on alati keeruline toime tulla. Samas tõstavad selles osas häält vaid kuulsamad artistid, vähema jälgijaskonnaga kunstnikud aga hoopiski vähem. Suurim vinguja on ilmselt popmuusik **Taylor Swift**,

kes kraabib oma loomingu pealt kokku iga viimasegi sendi. Teine suur halaja, mul on seda nii kahju öelda, on [Paul McCartney](#), sest temagi on enda arvates majanduslikes raskustes (ehkki tema laulude õigused läksid juba möödunud sajandil [Yoko Ono](#) kätte?!?). Ja jällegi - loomulikult on neil igasugune õigus tasule, ent säärane **direktiiv** tegelikult süvendab autoriõiguste probleemide tuuma - lõhet autorite ja levitajate vahel. Samuti on unustatud, et tänapäeva maailmas oleme meie kõik nii autorid kui tarbijad.

Direktiiviga kaasneb ka muud „huvitavat” - internetis avaldatule seatakse teatavad **piirid**, ehk põhimõtteliselt hakatakse osa meediast tsenseerima.

Tekib küsimus, kas [internet](#) on siis enam vaba ning kas mainitud direktiivi tahetakse tõepoolest vastu võtta vaid „vaeste” **kunstiinimeste** tõttu. Eks me näe, kaugele [Europarlament](#) sellega jõuab. Seni aga kirjutage ja parandage vikiartikleid ning nautige võimalusi, mida internet meile pakub!

Selle lehekülje viimane muutmine: 00:37 29. juuli 2017.

Tekst on kasutatav vastavalt Creative Commons'i litsensile "[Autorile viitamine + jagamine samadel tingimustel](#)", sellele võivad lisanduda täiendavad tingimused.

[Andmekaitse](#)

[Tiitelandmed](#)

[Lahtiütused](#)

[Küpsiste avaldus](#)

[Mobiilivaade](#)

Marike ja Kelli - mida edasi?

Marion Kukk

Sihkri endised toimetajad ja tugevad edasiviivad jõud Marike ning Kelli astusid mõlemad sel sügisel ülikooli. Maakohast pärit Marike elab nüüd pealinnas ja õpib eesti keele filoloogiat, Kelli aga jäi siia, Emajõe äärde, eripedagoogiks õppima.

MARIKE

Missugused tunded valdasid sind juunikuisel lõpetamisel? Kas tundsid, et oled valmis Poska uksest välja astuma või jäi ajaloolisesse majja miskit, mis jäi Vanemuisest koju minnes ängistama?

Lõpetamine oli uhke küll, ehkki kõige tugevamini jäi ikka pinnale häbi, et mikrofonistatiivi ära lõhkusin.

Poskast lahkumise osas on tunded veel segased. Kohati on tore, et kaelast ära sai, teisalt jäid sinna maha mu lemmikõpetajad, nii mõnigi vastuse ta küsimus, Sihker (!) ja viimne bitter-sweet maik lapsepõlvest. Kõigele vaatamata jään Jaan Poska akadeemilist takistusrada hea sõnaga meenutama.

Kuis möödus tänavune suvi? Teades, et Poskase sa enam ei tule, on tunne ka kuidagi teistmoodi?

Möödunud suvel toimus mu elus justkui revolutsioon. Lühikese ajaga läbisin totaalse muutumise, eriti kurb oli pubekastaatusest lahti öelda ja inimeseks hakata. Kolisin pealinnas, avastasin siinseid vaatamisväärsusi, nagu nendeks on Linnapood ja Paljassaare, ja õppisin kodust Shnelli parki kõndima. Samuti sain ootamatult tööd Põhja-Eesti Regionaalhaiglas, kus näen igas vahetuses kellegi tõusu ja kellegi mõõna. Emotsionaalselt kurnav amet - aga kõik paraneb sekunditega, kui mõni patsient mind teerulliga sõitma lubab viia või ise alles kõndima õppides valsile palub.

Kooliga on nii, et mulle pole veel kohale jõudnudki, et peagi hoopis Tallinna Ülikoolis õigeid ruume otsima pean hakkama. Eks näis, kas või kui kõvasti see tudengielu tellis mulle näkku lendab.

Millised on sinu ootused ja kartused uue eluetapi osas?

Päris ausalt kardan ma uue keskkonnaga harjumist. See on pikk protsess, ent haridussüsteem ei oota. Peale selle on hirm uues majas ära eksida, Tallinna Ülikool on massiivne! Ootustest ehk nii palju, et loodan ühel päeval leida oma kutsumuse (ja et see poleks muusika).

Kas tunned, et Poska valmistas sind piisavalt ülikooliks ette?

Et ma päris ülikoolielu veel näinud pole, ei oska ka vastata. (Intervjuu läbi viidud augustis - toim.) Küll aga olid arvestused hea praktika sisseastumiseksamiteks. Soe tuttav tunne tekkis, kui peale ilmselgelt viimsele minutile jäetud meele- ettevalmistust ikkagi tööst midagi oodata ei osanud.

Mida soovid öelda praegustele poskalastele?

Rebastele soovin, et keegi ei jääks üksi. Poska means family. Family means nobody gets left behind, or forgotten.

Üheteistkümnendikud, edu kõige kurja juure ehk uurimistööga. Jah, ongi raske, aga luban, et Eesti ühiskond ei põlga teid ära, kui oma aja sellele pühendada otsustate. Abituriendid, olgu teil nädala alguseks jalad villi tantsitud ja vaatamata stressile magus uni ka väljaspool koolimaja.

Ja õpetajad, teile soovin, et arvuti ja projektor alati töötaksid, palju-palju printeripaberit ning külma närvi lambakarja ees. Teie töö on hindamatu.

Kas Sihkrit loed ka edaspidi?

Kindla peale loen, olen fänn!

KELLI

Missugused tunded valdasid sind juunikuisel lõpetamisel? Kas tundsid, et oled valmis Poska uksest välja astuma või jäi ajaloolisesse majja miskit, mis jäi Vanemuisest koju minnes ängistama?

Lõpuaktusel mingit ülearu erilist tunnet ei olnud - ehk ainult lootus, et esinemine läheks enam-vähem hästi. See lõpetamise tunne jõudis kohale paar nädalat kui mitte kuu aega hiljem - nüüd päriselt ongi tehtud ja kõik ning enam ma Poskasse tagasi ei lähe (vähemalt mitte õpilasena). Ehkki aktusel loeti ette võrdlemisi pikk nimekiri asjadest, mis said nende 3 aasta jooksul tehtud, on tunne, et ehk oleks siiski jõudnud midagi veel ära teha. Ilmselt jäi väga palju asju proovimata, aga eks need ongi siis teistele avastamiseks.

Kuis möödus tänavune suvi? Teades, et Poskase sa enam ei tule, on tunne ka kuidagi teistmoodi?

Suvi on möödunud uimaselt ja tegusalt samaaegselt. Suve esimene pool oli ilmselt kõigil kiire - sagimine ülikoolide, avalduste, tulevikuplaanidega. Juuli oli täis kõiksugu festivale ja muid üritusi. August kulus peamiselt sõpradega hüvasti jätmise peale, sest suur osa neist läheb ülikooli kas pealinna või koguni välismaale.

Tunne on veidi teistmoodi küll, sest enam ei saa ma määratleda ennast Poska õpilaseks, aga samas ei kuulu ma veel päriselt ühtegi teise kooli (kuigi õppimaminek ülikooli on kinnitatud ja

isegi tunniplaan märkmikusse kirjutatud). (Intervjuu läbi viidud augustis) Selline tühi tunne on, meenutab natuke seda suve, mis pärast 9. klassi oli.

Millised on sinu ootused ja kartused uue eluetapi osas?

Mingeid metsikuid või utoopilisi ootusi hetkel ei ole, lihtsalt ei tea, mida oodata. Pigem kehtib praegu "päev korraga" mentaliteet. Käin, vaatan ringi, uurin, kogen ja siis mõtlen, kas asi, mida ma teen, tundub õige või mitte. Ilmselt kulub selleks vähemalt paar aastat. Ja sellega seoses võib-olla ongi karta seda, et see arusaamale jõudmine võib meeletult kaua võtta. Et äkki ma 10 aasta pärast ikka veel ei tea, kas ma teen seda, mida ma tahan teha? Samas, kas keegi üldse teab?

Kas tunned, et Poska valmistas sind piisavalt ülikooliks ette?

Kuna ma veel päriselt siiski ülikooli jõudnud, loengus käinud ja arvestusi teinud ei ole, siis ma ei oska öelda. Hetkel veel ei ole sellist "Appi, ma ei saa millestki aru" tunnet. Ju siis valmistas piisavalt ette.

Mida soovid öelda praegustele poskalastele?

Käige hommikuputru söömas. Leidke motivatsioon arvestused esimese korraga positiivsele tulemusele teha. Aga samas tuletage endale aeg-ajalt meelde, et kool ei ole ainult tunnid, kontrolltööd ja arvestused, vaid veel palju muid asju. Siseringinaljad, ühisüritused, ühine väsimus. Võtke osa kõigest, mis vähegi huvitav tundub ja vahepeal ka nendest asjadest, mis ei tundu absoluutselt huvitavad. Soove ja soovitusi oleks veel, aga ma ei taha veel moraali lugevaks pensionäriks muutuda.

Kas Sihkrit loed ka edaspidi?

Loen, kui te ükskord Sihkri nupu saate kodulehele :D

“Kremlisööbikute” lava taga

Marion Kukk / Saskia Reintam

Narvas Kreenholmi manufaktuuris esietendus sel augustil „Kremlisööbikud” - lavastus, mis kujutab konkreetset päeva, mil eesti lauljad (nn Kremlisööbikud) esinevad seitsme kontserdiga. Teose keskmes on estraadiklassik Jaak Joala. Lavastus osutuks väga menukaks - pea iga kord oli etendus välja müüdud (istekohti oli lausa 2000!), mistõttu naaseb „Kremlisööbikud” ka järgneval suvel. Rahvamassi, kostüümivahetuste ning teose hooga tempo tõttu oli lava taga palju aktiivseid abilisi. Ka meie kooli 11. klassi õpilane Saskia Reintam sibilis manufaktuuris meesteriitajana ringi.

Kuidas üldse „Kremlisööbikud” sündis?

„Kremlisööbikud” lavastuse algatas Ivar Põllu ja lavale tõi Robert Annus. Suuremat tagamõtet teab vaid Põllu ise.

Milline nägi välja lavastuse eeltöö?

Lavastuse eeltöö käis mitmes osakonnas ja tuli iga õhtu koju kaasa. Kas siis vaimselt või füüsiliselt, sõltus südametunnistusest.

Kuidas sina lava taha sattusid?

Lava taha Narva sattusin, kuna Tartust võeti kõiki meid kaasa. Loomulikult oli ja siiani on igasuguseid lugusid nende juhustega, aga ma arvan, et mina Narvas oli ettemääratud.

Milline nägi välja sinu tavapärase päev Narvas?

Tavaline päev Narvas prooviperioodil nägi välja niimoodi: hommikul kell pool üksteist jõudsid mänguplatsile, elasime Kreenholmi endiste kõrgetel ametikohtadel olnud töötajate punastest tellistest majakompleksis, hästi ilusad olid, sealt oli Kreenholmi väravateni 3 minutit kõndida, aga mänguplatsile umbes kümme. Kreenholm on üüratu! Kui jõudsin enda tööpaika, kuue noormehe (Avandi, Linna, Haasma, Joost, Seling, Strandberg) garderoobi, panin neile toolidele kõik valmis ja jäin neid ootama. Algas läbimäng, kiired kostüümivahetused ja pinge, tuli kolm tundi vaba aega, mille sees oli toidupaus. Kella kuuest tegime uue läbimängu ja niimoodi kuni kontrollitenduse päevani. Õhtuti said kõik kohalikus restoranis kokku ning sealt edasi uude päeva. Muide Narvas on kõik linnasisesed sõidud taksoga 2.50€! Kui olid juba etendustepäevad, sai hommikuti kauem magada ja kohvi nautida, õhtuti läks seevastu peale etendusi kauem - kostüüme pidi pesema. Ja siis jälle sööma minek taksoga ja uude päeva.

**KREMLI
ÖÖBIKUD**

TARTU
UUS
TEATER | 10

Etendused augustis 2018
Narvas Kreenholmi Manufaktuuris

Kuidas muutus lavastus esimesest päevast kontrolletenduseni?

Esimesest päevast kuni viimaseni ei ole mina ega mitte keegi teine, peale lavastaja muidugi, seda lavastust tegelikult vaadata saanud. Mida päev edasi, lähemale lõpule, seda kurvemaks inimesed jäid. Seda märkasin ja tundsin kõige rohkem. Sul on terve maailm, mis kaob üleöö.

Mida jääd igatsema?

Igatsen kõige rohkem inimesi, metsikult igatsen. Veetsime kuu aega iga päev üle poole päevast/ööst koos ja lahkumine on alati valus, ma arvan. Kui istusime vaheaegadel garderoobis ja ajasime juttu, meeldis neile kõnelda, milline elukool see mulle on. Igatsen neid jutuajamisi, garderoobi pigem hämarat valgust, puhaste kostüümide lõhna, Lexsoul'i muusikat ja üleujutatud hooviala ja isegi hallitama läinud leiba kapinurgal. Igatsen vene keelt ja taksojuhte, muusikat ja seda tunnet, mis sees oli. Ja mis nüüdki meenutades petlikult tekib. Igatsen Narva linna.

Oli ka midagi rasket? Midagi, mida sooviksid pigem unustada?

Iga päev oli raske. Mõnel päeval oli iga tegu raske ja tegi haiget. Magamatus on ikka veel halb asi ja sinu tunded kanduvad ka teistele edasi, seda ma õppisin. Kassipoja matsime ka Narvas maha ja see oli raske. Aga tagasi mõeldes oli kõik tegelikult tore.

Lavastusest on erinevaid arusaamu - kas sina kui inimene, kes nägi ka protsessi, arvad, et Joala oleks oma portreeringuga rahul?

Jaak oleks muidugi rahul. Ei tasu kõike nii tõsiselt võtta nagu inimestele kombeks saanud on. Mina hoolitsesin ka Jaagu isiklike riiete eest, mida Avandi ja Juss kandsid. Niiet Jaak oli meiega kogu aeg seal Narvas garderoobis koos.

Meie kõrval ja vastas. Ja rahul. Rahu on hea.

HEAD SOOVID UUDE ÕPPEAASTASSE!

KÜMNENDIKELE

Üleminek põhikoolist gümnaasiumisse võib olla hästi keeruline - suured klassid, pikemad tunnid, tempokad teemavahetused, suur koormus. Loodan, et te kõige selle all ei murdu ning et teie motivatsioon kohe pärast I perioodi arvestuste nädalat ei langeks. Ongi raskem ja peabki rohkem vaeva nägema! Ka hinnete langus on normaalne, oluline on, et leiaksid enesele mõne(d) õppeaine(d), milles pingutad rohkem ja millele pöörad enam tähelepanu. Kui sinu tulevikusoove arvestades on olulised ka lõputunnistuse hinded, siis mõtle selle peale NÜÜD! Pärast on juba liiga hilja.

ÜHETEISTKÜMNENDIKELE

Sageli öeldakse, et keskmine laps on kõige keerulisem olla. Vahel võib ka koolis nõnda tunduda. Rebastel on samad tunded, mis sul eelneval aastal. Nad uudistavad palju ning neile on kõik nii uus. Samal ajal on sinu abiturientidest sõbrad juba lõpusirgel ja ise jääd kuskile tundmatusse keskosasse. Siiski aitab selliste tunnete korral sõber uurimistööst! Vali teema, mis sind kindlasti huvitab, et sa seda ka realselt tundide viisi kirjutada suudaksid. Samas ära hinda oma võimeid üle, seega vali midagi sellist, mille kohta on piisavalt materjale. Nagu rebased hinnetega, pead sina oma uurimistöoga tegelema hakkama nüüd ja kohe!

KAHETEISTKÜMNENDIKELE

Suhtle ka klassi- ja koolikaaslastega, kellega sa üldse kokku ei ole puutunud - see on sinu viimane võimalus kedagi tundma õppida. Nüüd on hetk mõelda, mida sa seitsme kuu pärast tegema hakkad, mistõttu on oluline ka keskenduda vastavatele ainetele. Ja pea meeles, hea abiturient, et keskkooli viimane aasta ei ole ainult kolm riigieksami ainet!